Pagina Agricolă

Colaborarea Institutului de cercetări agronomice

PLANTELE PREMERGĂTOARE GRÂULUI

In practica plugărească, se cunoaşte de timp îndelungat, înrăurirea bună ce o are schimbarea sau orânduirea plantelor de cultură pe acelaş loc într'un şir anumit de ani.

Pământurile cari hrănesc numai un neam de plante, mai mulţi ani, dau semne de o anumită oboseală şi plantele nu mai pot creşte în bune condiţiuni.

Ca ex. putem arăta floarea soarelui, care semănată pe acelaş loc mai mulţi ani, dă producţii mici şi este năpădită de o buruiană numită lupoaia (Orobanche cumana) care se aşează la rădăcinele ei şi suge toată hrana ce vine din pământ. Această buruiană nu poate fi stârpită decât prin schimbarea locului şi să nu mai vină floarea soarelui pe acelaş loc decât după 6—8 ani.

In cele ce urmează vom căuta să dăm câteva deslusiri de felul cum este înrăurită producţia la grâu semănat după **felurite** plante.

La Institutul de Cercetări Agronomice s'au făcut încercări mai mulţi ani şi se continuă încă. Dăm însă mai jos rezultatele la grâu pe anii 1933/34, 1934/35, 1935/36 şi 1936/37.

In anul 1933 primăvara s'a semănat pe parcele mici şi în mai multe repetiţii, următoarele plante: mazăre, orz, ovăz, borceag, grâu de primăvară, soia, dughie, mei ,porumb, fasole, iar o parcelă varianta s'a lăsat ca ogor negru.

Indată după ridicarea recoltei parcela s'a arat la 18 cm. adâncime şi s'a grăpat.

După culesul porumbului, s'a arat toate parcelele deacurmezişul la 18 cm., s'a grăpat şi s'a semănat peste tot grâu **A 15** cu maşina Unikum, la 15 cm. depărtare între rânduri dându-se 140 kg. la ha.

Grâul a fost tratat pe cale uscată cu carbonatul de cupru.

In anul 1933 toamna, grâul a răsărit bine şi a crescut după mazăre, fasole ,orzoaică, dughie, mei şi grâu de primăvară.

După porumb şi soia, grâul a răsărit şi a crescut mai slab.

Deasemenea în anul 1934 toamna, grâul după porumb şi soia au fost mai gingaşe şi neînfrăţite.

La fel în 1935, grâul după porumb a răsărit cu 2 săptămâni mai târziu decât celelalte plante, din cauza secetei prelungite în toamnă.

In toamna anului 1936, grâul a răsărit slab şi neuniform. Cel mai slab, mai firav şi neînfrăţit a fost grâul după porumb, soia, mei şi dughie.

Dăm mai jos producţia la ha. la grâu după fiecare plantă premergătoare:

Planta premergătoare	1934	1935	1936	1937	Media pe 4 ani	Clasificarea după producţie
Mazăre	910 Kg.	3005 Kg.	2424 Kg.	3261 Kg.	2400 Kg.	3
Orz	951 „	2815 „	2100 „	3059 „	2231 „	6
Ovăz	987 „	2630 „	1988 „	2876 „	2120 „	7
Borceag	1070 „	3115 „	2482 „	2898 „	2391 „	4
Grâu de primăvară	1227 „	3170 „	2170 „	2860 „	2358 „	5
Soia	975 „	1395 „	2459 „	3162 „	1998 „	9
Dughie	1148 „	2980 „	1453 „	2856 „	2109 „	8
Mei	1155 „	2760 „	1471 „	2393 „	1945 „	10
Porumb	663 „	1230 „	1247 „	2698 „	1459 „	11
Fasole	1140 „	2760 „	2453 „	3395 „	2437 „	2
Ogor negru	967 „	2955 „	2553 „	3476 „	2488 „	1

Toate plantele premergătoare grâului în încercarea noastră, se pot împărţi în 3 grupe.

Grupa I de plante după care grâul merge foarte bine şi dă recolte sigure în fiecare an: fasolea, mazărea, borceagul, grâul de primăvară şi ogorul negru.

Grupa II-a, plantele după care grâul merge bine, dar nu dă producţii mari: orzul, ovăzul şi dughia.

Grupa III-a plantele după care grâul creşte slab, nu înfrăţeşte bine şi dă producţii mici: porumbul şi meiul.

Cu soia lucrurile trebuesc lămurite. In anii 1933 şi 1934, vaccinarea soiei cu bacterii n'a reuşit, astfel că soia a crescut fără să aibă pe rădăcini nodozităţi sau bacterii ce adună azotul din aer. De aci se vede că producţia de grâu după soia, în acesti 2 ani a fost slabă. In anii 1935 şi 1936 vaccinarea a reuşit, plantele de soia au avut nodozităţi şi atunci şi producţia de grâu a fost la fel ca la mazăre.

De aci putem spune să soia îngrijită şi vaccinată poate fi o bună premergătoare a grâului.

Dacă luăm mijlocia producţiei de grâu pe 4 ani dela fiecare din aceste plante şi o punem în faţa cu producţia de grâu după porumb, vedem că după aceste plante obţinem cu 1000 kg. mai mult la ha. ca după porumb. Aceste 1000 kg. grâu socotite numai cu 3 lei kg. fac un venit de 3000 lei la ha. mai mult atunci când cultivăm grâul după leguminoase ca atunci când cultivăm după porumb.

In rezumat: producţia de grâu poate fi mult mărită, atunci când cultivăm grâul după leguminoase şi alte plante cari lasă pământul mai devreme.

După porumb, în felul cum e cultivat la noi şi cu soiurile târzii pe care le avem, producţia de grâu este întotdeauna scăzută, iar pierderile suferite de plugar sunt foarte mari.

Dr. GH. VALUŢA
Asistent la Secţia de Fitotehnie

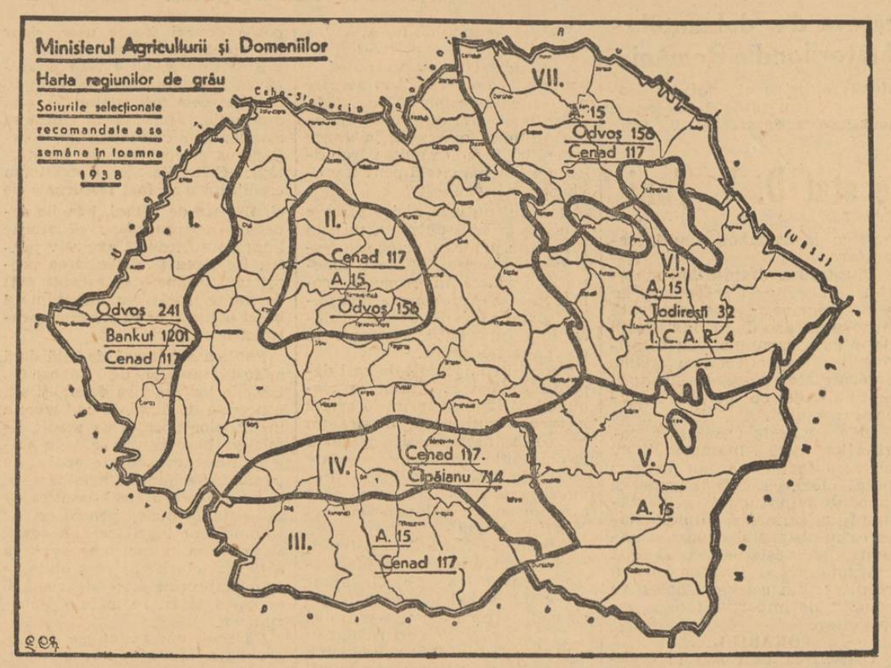

Horticultura

Congresul naţional de horticultură ţinut în 1936 la Cluj a arătat, în forme timide şi modeste, ce însemnează această ramură agricolă pentru nevoile poporului nostru şi ale omenirii în general. De atunci preocupările de horticultură s'au accentuat iar ultimul congres internaţional de horticultură dela Berlin a pus în adevărata lumină importanţa problemelor horticole din punct de vedere economic, social, alimentar şi politic.

Răsunetul desbaterilor la care au luat parte atâtea ţări, s'a răsfrâns asupra lumei întregi şi numai atunci s'a văzut câtă importanţă dau savanţii, practicienii şi oamenii politici acestei ramure de producţie, care, am putea spune că egalează, dacă nu chiar întrece agricultura.

Vom încerca în rândurile de mai jos să arătăm care sunt problemele horticole, ce soluţie li s'a dat până azi, care-i deslegarea lor în viitor şi ce repercursiuni speciale au pentru ţara noastră spre a atrage atenţia asupra lor.

Horticultura este „poezia muncei" a spus un vorbitor la congresul din Berlin, înţelegând prin aceasta nu numai folosul, ci şi frumosul ce-l oferă omenirii; iar alt vorbitor a spus că „grădina este o parte din viaţa culturală a unui popor". Sunt de-ajuns aceste două formule sintetice pentru ca să se vadă cât preţ se pune astăzi pe această îndeletnicire omenească.

In esenţă, horticultura cere teren puţin ceeace are deosebită importanţă faţă de înmulţirea populaţiei şi a lipsei de pământ întins pentru agricultură. Dar tot horticultura dă posibilitate de înlocuirea elementelor bogate de materii hrănitoare cum sunt cerealele şi carnea, cari sunt scumpe şi greu de produs, cu alimente eftine, tot aşa de hrănitoare şi mai higienice, după cum se va vedea. Ceia ce-i important e ca plantele horticole să se poată înmulţi uşor şi sigur, să crească repede, să se poată crea varietăţi noui, adaptate tuturor condiţiilor de climă, de fortare, de întârziere la desvoltare şi de rezistenţă la boli, iar în ce priveşte florile tăiate să li se păstreze durata. Pe lângă aceasta e nevoie ca producţia să fie ieftenă şi beneficiul asigurat.

Trecând dela aceste consideraţiuni generale la oarecari amănunte, vom arăta mai întâi care-i importanţa horticulturii din punctul de vedere al alimentaţiei.

E adevărat că valoarea nutritivă a produselor horticole — legume şi fructe — nu poate fi exprimată în boaţia de amidon, grăsimi şi albuminoide, din care într'adevăr se găsesc mai puţine ca în boabele de cereale şi în carne, dar la cele întâi se ia în consideraţie materiile aromate, cari stimulează pofta de mâncare, sărurile minerale cari întăresc oasele, fermenţii şi mai ales vitaminele alimentelor verzi, care sunt neprecuite. Astfel vitamina A economiseşte grăsimele iar consumaţia acestor din urmă se reduce simţitor cum s'a constatat la populaţia din unele părţi ale Germaniei care se hrăneşte cu multe legume verzi; vitamina B face să se întrebuinţeze mai bine hidraţii de carbon, adică îi forţează să dea calorii mai multe. Aceasta s'a observat în Japonia unde hrănirea fără vitamine cerea alimente, cari să dea 3200 calorii pentru un muncitor adult, pe când hrănirea cu vitamine cerea numai corespunzătorul a 1200 calorii. Vitamina C deasemenea aflată în legume proaspete împiedică scorbutul. Sucul de lămâie şi de mere echilibrează acizii şi alcalii din organism. In sfârşit bogăţia în celuloză a fructelor şi legumelor stimulează şi regulează funcţiunile intestinale.

Deci combaterea constipaţiei, întărirea nervilor, provocarea somnului, întărirea oaselor, îmbogăţirea sângelui, iată atâtea efecte miraculoase ale vegetarianismului.

Tocmai acestor proprietăţi multiple ale consumului de produse horticole se datoreşte rezistenţa inexplicabilă a soldaţilor în războaie, cum a fost cel din Abisinia şi este cel din Spania, unde mizeria este neînchipuită.

Prin urmare consumul vegetalelor a produs o adevărată revoluţie alimentară.

O altă chestie de mare interes — social de astă dată — o formează grădinile muncitoreşti de care am mai vorbit altă dată. E o problemă horticolă urbană în legătură cu organizarea instituţiei „muncă şi voioşie", sau opera „doppo lavoro", după denumirea sa italiană, a cărei importanţă e netăgăduită şi care cred că va fi îmbrăţişată de autorităţile competinte.

In orice caz horticultura o relevă şi o ţine atentă în preocupările ei, ca o problemă ce a adus în ţările Occidentului o mare binefacere sutelor de mii de lucrători.

De această chestie se leagă şi rolul ce-l are „petecul de pământ în proprietatea individuală" cât şi grădina de lângă casă pentru locuitorii oraşelor.

Dar, importanţa horticulturii nu se termină aci.

Prof. ERNEST GRINŢESCU

Ştiri agricole

Interne

— Examenul de bacalaureat agricol se va ţine în ziua de 5 Sept. cor. ora 9 dim. în localul Şcolii de horticultură gr. II Bucureşti.

Ploile din ultimul timp au avut efect binefăcător doar asupra fâneţurilor.

Porumbul nu s'a mai putut înviora din cauza secetei din Iulie şi August.

— După datele obţinute de ministerul agriculturii, recolta grâului din anul acesta este bună, recolta ovăzului este sub mijlocie, cea a orzului de primăvară este slabă, iar fasolea foarte slabă.

— La Uniunea Camerelor de agricultură se lucrează la centralizarea datelor referitoare la învoelile agricole.

— Arăturile şi desmiriştirile se fac greu din cauza lipsei de ploaie.

Externe

Franţa a stabilit preţul grâului la 204 franci chintalul pentru grâul ce va avea o greutate de 76—77 kg.

— Iugoslavia a cumpărat 1.100 trioare pentru a le distribui sătenilor fruntaşi din regiunile agricole ale ţării, au o reducere de 45 la sută, 40 şi chiar 15 la sută din preţul de cost.

— Italia a instituit al 5-lea concurs cu premii pentru propăşirea agriculturii.

Din cauza deficitului recoltei de grâu din anul acesta, Italia a importat în ultimul timp 15.000 vagoane.

Condiţiile de admitere la şcoala de Horticultură gr. II Bucureşti

Examenul de admitere la scoala de horticultură gr. II, din Bucureşti, se va ţine la 20 Septembrie a. c.

Sunt admişi la examen în clasa I-a tinerii cetăţeni români, în vârstă de cel puţin 16 ani, absolvenţi ai unei şcoli de agricultură, horticultură sau viticultură de gradul I din ţară, sau absolvenţi ai gimnaziului sau a unei şcoli echivalente.

Cererile de înscriere, timbrate legal, se adresează direcţiunii şcolii până la 20 Septembrie a. c., anexându-se următoarele acte:

a) Extractul de naştere; b) Actul de cetăţenie; c) actul de revaccinare cu dată recentă (1938); d) Certificatul de studii al candidatului; e) O declaraţie autentică, certificată de primărie, din partea părinţilor sau tutorelui, prin care se obligă să plătească taxele cerute de şcoală şi să restitue cheltuelile de întreţinere suportate de stat, în caz de retragerea elevului din şcoală, din vina sa; f) Candidaţii pentru bursă vor anexa un certificat de situaţia materială, eliberat de percepţia locală, în care să se arate averea pe care o posedă candidatul sau părinţii lui în localitate sau în altă parte, precum şi impozitul global plătit de candidat sau de părinţii lui; g) Taxa de înscriere la examen de lei 150 se va achita la cancelaria şcolii, fie personal de cei interesaţi, fie expediindu-se prin poştă, la adresa mai sus arătată.

Examenul va fi în scris şi oral din următoarele materii: matematica, ştiinţele fizico chimice, ştiinţele naturale şi limba română, după programa cursurilor de gimnaziu.

Taxa de înscriere (solva) este de 6.000 lei anual şi se achită ½ la intrarea în şcoală şi ½ la 1 Aprilie.

Bursierii vor plăti ½ din această taxă de întreţinere.

Absolvenţii şcoalei, fac stagiul militar cu termen redus şi se pot înscrie în Corpul agronomic, secţia conductorilor.

Alte amănunte se cer la şcoală.

Bibliografii

REVISTA HORTICOLA. Anul XVI. No. 186. Cuprinsul: Doliul horticulturii, de prof. E. Grinţescu; Gărgăriţa vişinelor, de Gh. Polizu; Pagina amatorului, etc. Abonamentul anual lei 120. Redacţia şi ad-ţia: Calea Şerban Vodă 237, Bucureşti.

PROPĂŞIREA AGRICULTURII. Anul IX. No. 102—103. Cuprinsul: M. S. Regina Maria, de C. Diaconescu; Ce poate face un agronom, de ing. A. D. Carabella; Problema îngrăşămintelor agricole, de L. Potamian; Vinul în alimentaţie, de ing. Al. P. Ionescu; Hrana vacilor de lapte, de dr. M. Vaida; etc. Abonamente anuale 80—160 lei. Redacţia şi ad-ţia: Bucureşti, Academiei No. 2.

POŞTA AGRICOLĂ

1333.C. B. Mizleanu. Orzul de toamnă se seamănă între 15 August şi 15 Sept. Se dă 170-200 kgr. pă rapiţă, borceag, porumb de nupă arpiţă, borceag, porumb de nutreţ şi prăşitoare. Două arături sunt necesare, afară de cazul când planta premergătoare e o prăşitoare, şi terenul s'a ţinut curat prin prăşile.

1334. Maior C. Vasiliu, str. Vlădescu 10, Loco. 1) Pălăriile de floarea soarelui se înfig cu faţa în sus în cotorul tăiat ascuţit la 25 cm. de pământ. 2) Porumbul şi cerealele cultivate printre pomi iau o parte din hrana pomilor şi mai ales iau din umezeala pământului, care dăunează creşterei pomilor. Porumbul împiedică şi circulaţia aerului şi înlesneşte atacul insectelor.

1335. Marin Popescu, Comarnic. Cereţi Camerii de agricultură din Ploeşti sau dela Ministerul Agriculturii, Serviciul educaţiei agricole, lucrarea „Creşterea Peştilor" de I. Pojoga. Costul lei 120.

1336. Pavel Jurchescu, Teregova-Severin. 1) Adresa d-lui Garoflid este: Str. G. G. Cantacuzino, 35. 2) Va apare în curând în „Biblioteca agricolă a ziarului Universul" o broşură despre Soia. Vă puteţi adresa şi în prezent d-lui dr. Valută dela Institutul de Cercetări agronomice, B-dul Mărăşti 61 Bucureşti.

1337. Ing. silvic. Alex. Andrei, Caransebeş. Pentru lucrările primului congres al crescătorilor de oi Karakul, adresaţi-vă Facultăţii de agronomie, din Chişinău, catedra de zootehnie.

Iarba de Sudan

O plantă de nutreţ introdusă de curând în ţara noastră, este iarba de Sudan, căreia oamenii de ştiinţă îi mai zic **Sorghum exiguum.** După nume este o iarbă care creşte de multă vreme prin ţinuturile calde ale Sudanului Egiptean din Africa. In anul 1909 a fost introdusă în Statele Unite ale Americei de Nord, unde, în timp de 6 ani,— cu o iuţeală nemaipomenită — s'a răspândit în toate regiunile secetoase. Din America, a trecut în Ungaria şi de acolo, abia, după războiu, în anul 1924 a fost introdusă în agricultura românească de marele proprietar I. Cămărăşescu, la moşia sa Dâlga din jud. Ialomiţa. Datorită însuşirii de mare rezistenţă la secetă şi însemnatelor producţiuni de nutreţ, aceastâ iarbă de Sudan este o adevărată binefacere pentru regiunile noastre secetoase. Iarba de Sudan care nu este altceva decât un neam de sorg, trebuie semănată în fiecare an. Rădăcina firoasă şi mult desvoltată îi măreşte puterea de rezistenţă la secetă. Creşte sub formă de tufe, cu tulpini sau tije provenite din înfrăţire, cari ajung grosimea unui creion, şi cresc, dela 1 m. până la 2 m. înălţime. Tulpinile sunt pline — nu seci, — având fiecare 15—20 frunze puţin păroase, iar în vârf o inflorescenţă în formă de panicol.

Iarba de Sudan se poate lesne confunda cu Iarba de Alep sau Costreiul (**Sorghum halepense**) care, spre deosebire de cea dintâi, trăieşte în stare sălbatică mai mulţi ani şi este una dintre cele mai rele buruieni cari înăbuşe culturile plantelor agricole din regiunile mai secetoase ale Bărăganului. Iarba de Sudan va deslega problema nutreţurilor pentru vite în regiunile calde şi secetoase ale României. Până acum, în ţara noastră, nu cunoşteam o altă plantă de nutreţ mai rezistentă la secetă decât iarba de Sudan.

Şi în privinţa producţiunii, în condiţiuni prielnice de vegetaţie, nu poate avea concurent. Se poate cosi de 2 până la 4 ori pe an, dând un nutreţ care sub raportul valorii nutritive conţine toate elementele de hrană, necesare organismului animal. Dacă din acest punct de vedere al valorii nutritive este întrecută de lucernă, în schimb, fânul, subţire, dulce şi parfumat al ierbii de Sudan este consumat cu mai multă plăcere de vite decât fânul de lucernă. Iarba de Sudan se poate da la vite în stare verde sau sub formă de fân uscat. Având o mare putere de lăstărire, după prima, a doua sau a treia coasă, miriştea ierbii de Sudan se lăsa pentru păşunatul vitelor. O preţioasă însuşire a acestei plante este şi aceea că suportă călcatul vitelor şi nu poate fi smulsă din pământ, de animalele cari pasc. Din aceste motive este singura plantă de nutreţ care se poate păşuna după 6 săptămâni dela însămânţare.

Spinoasa problemă — la propriu şi la figurat —, a islazurilor comunale din regiunile secetoase s'ar putea rezolva, cu multă uşurinţă, prin însămânţarea lor cu un amestec de lucernă şi iarbă de Sudan, amândouă valoroase şi neîntrecute plante de nutreţ în regiunile calde cu precipitaţiuni sub 400 mm. anual. Din încercările făcute, iarba de Sudan merge foarte bine în regiunea de şes a Olteniei şi Munteniei, în Dobrogea, centrul şi sudul Moldovei şi Basarabiei, partea de sud-west din şesul Transilvaniei şi sud-westul Banatului. Frigul, ploile multe şi reci din timpul vegetaţiei îi stânjenesc creşterea, mai ales, în primele trei săptămâni dela însămânţare. Lucrarea semănţelor este condiţionată de umezeala şi căldura solului.

Merge de minune în pământurile de natură argilo-nisipoase, grase, adânci, ravene şi curate de buruieni. Recolta de 9.000 — 12.000 kgr. nutreţ uscat la ha., săracşte, bineînţeles, pământul, în apă şi substanţe hrănitoare. Deaceea, semănăturile de toamnă, după iarba de Sudan, nu sunt recomandabile. Pământul trebuie îngrăşat cel puţin odată la 4 ani, cu 39—40 care gunoiu de grajd, la ha. Semănatul se poate face în tot timpul lunii Mai, — cam la două săptămâni după semănatu porumbului — când pământul are 14-20 grade temperatură. Se poate semăna cu maşina în rânduri sau sub brazdă. Cu maşina în rânduri la 10—15 cm. depărtare de tuburi, se dă 50-70 kgr. sământă la ha. Seminţele trebuiesc îngropate la adâncimea de 3-4 cm., după regiune, mai puţin, sau mai mult, secetoasă. Când urmărim numai obţinerea de seminţe, dăm 35 kgr. la ha., cu distanţa între rânduri de 50 cm. Pentru însămânţarea unui teren destinat păşunatului, întrebuinţăm de obiceiu mai multă sământă — 70 kgr. Când semănătura pentru nutreţ este rară, producţiunea este mică şi de proastă calitate. Dacă în primele patru săptămâni n'a fost năpădită de buruieni, numai are nevoie de niciun fel de îngrijire.

Recoltarea se face, — cam la 11-12 săptămâni dela însămân-

Iarbă de Sudan

tare, — când plantele sunt în floare, sau, înaintea inspicării plantelor cari au atins înălţimea de 80-100 cm., obţinând în felul acesta 4 coase pe an. Pentru sământă vom păstra, întotdeauna, coasa I-a.

Din experienţele Institutului de cercetări agronomice al României, citate de d. prof. Ionescu-Sisesti, reese că iarba de Sudan poate da recolte anuale la hectar de 9000—11000 kg. fân uscat, variind, bineînţeles, în raport cu numărul coaselor. Recolta de sământă ajunge la 800—1000 kg. la ha.

Agricultorii cari doresc să se aprovizioneze cu sământă se pot adresa Camerelor de agricultură judeţene respective, sau, pentru orişice informaţie, secţiei de fitotehnie din Institutul de cercetări agronomice al României, b-dul Mărăşesti 61, Bucureşti.

GHEORGHE RAHOVEANU
Inginer agronom Camera de agricultură-Bihor

N. R. — Asupra culturii acestei plante se poate consulta şi broşura **Iarba de Sudan** de ing. A. Tălăşescu, serv. păşunilor ministerul agriculturii. Preţul 30 lei.

Pregătirea butoaelor

Butoaiele noui au în lemnul doagelor materii cleioase, colorante şi mult tanin, cari, dacă vin în atingere cu vinul, îl înegresc şi-i dau un gust rău. Scoaterea acestor substanţe din doage se face opărind butoaiele cu apă fierbinte, în care se pune 2—3 kg. sare de bucătărie sau ½ kg. sodă la 10 litri apă. Opăritul se repetă până când apa iese curată. In urmă se clăteşte de mai multe ori cu apă fierbinte, apoi cu apă rece, până ce apa iese limpede şi fără gust.

Vasul opărit şi limpezit se aşează cu vrana în jos, se lasă să se svinte 2—3 zile şi apoi se afumă cu pucioasă.

Indrumări agricole săptămânale

(Buletinul ministerului agriculturii Nr. 18)

PENTRU CULTIVATORI

Cultura grâului.— Am arătat în indrumările trecute cum trebue pregătit pământul pentru însămânţarea grâului de toamnă. Pe lângă pregătirea pământului, cultivatorul trebue să aibă în vedere şi soiul de grâu pe care-l va semăna.

Unele grâne sunt timpurii, altele târzii; unele produc mult, altele mai puţin; unele sunt mai rezistente la cădere, altele mai puţin; unele sunt mai mult atacate de boli, altele mai puţin. Astăzi nu mai este îngăduit să cultivăm la întâmplare orice soi de grâu. Fiecare soi reuşeşte mai bine în anumite împrejurări, deci şi în anumite regiuni. In ţara noastră se cultivă soiuri de grâu pe care plugarii le-au apucat dela părinţi; dar sunt şi soiuri noui, alese sau descoperite de către oameni de ştiinţă, în urma cercetărilor făcute în staţiunile de încercare.

Publicăm aci o hartă cu soiurile de grâu cari se recomandă astăzi pentru diferitele regiuni ale ţării. Aceste grâne poartă un nume şi un număr. Sfătuim pe agricultori să se intereseze la organele agricole despre soiurile de grâu cele mai potrivite pentru pământurile pe cari le au. Cine are în cultură un grâu de care este mulţumit, să nu-l schimbe cu altul decât dacă acesta a fost încercat în localitate şi a dat rezultate mai bune.

Cu prilejul concursului grâului, care va avea loc la 4 Septembrie în fiecare judeţ, cultivatorii vor avea la camera agricolă o expoziţie a grânelor cultivate în judeţ şi a celor cari au fost clasificate ca mai bune.

CREŞTEREA PORCILOR

Se cresc, mai ales, Yorkul, Berkul şi porcul nobil german. Creşterea lor are multe foloase. Porcii de carne nasc mai mulţi purcei şi cresc mai repede. La vârsta de 8—10 luni sunt buni de prăsilă. Iar dacă sunt puşi la îngrăşat de timpuriu, sunt buni de tăiat la această vârstă. Dau mai multă carne decât grăsime. Carnea este căutată de fabricile de mezeluri, atât în ţară cât şi în afară.

Purceii sug până la 10—12 săptămâni. Dacă se înţarcă mai de timpuriu, să li se dea lapte de vacă, la început nesmântânit. Dela 2—3 săptămâni să fie obişnuiţi cu urueală de orz sau de ovăz. Până la 4 luni li se dă atâta uruială cât pot mânca. Din a 3-a lună, o parte din uruială se poate înlocui cu cartofi fierţi, până la 1 kg. O hrană bună şi sănătoasă pentru purcei este şi nutreţul verde de trifoi sau lucernă tocată, sau chiar urzici fierte şi tocate.

Pentru o bună desvoltare a caselor, e bine să le amestecăm în hrană, praf de cretă sau praf de cărbune.

Din luna a 4-a, hrana purceilor pentru prăsilă va fi un kilogram şi jumătate până la 2 kilograme uruială sau, în parte, tărâţe. In această uruială se mai adaugă 120—150 grame uruială de păstăioase, care se poate înlocui cu lapte smântânit până la 4 litri pe zi. Mai târziu o parte din această hrană se poate înlocui cu 2—3 kg. sfeclă de nutreţ sau 1 şi jumătate kg. cartofi sau cu o păşune bună. Porcii ţinuţi la păşune cresc mai bine şi sunt mai puţin loviţi de boli.

Buletinul rapiţei nr. 14

O socoteală sumară poate învedera venitul pe care-l pierde economia naţională din neglijarea culturii rapiţei, fie că nu se face cu grija necesară, fie că se lasă rapiţa în prada paraziţilor.

In ultimii zece ani, s'au cultivat anual în România 65.000 hectare cu rapiţă în medie, iar producţia medie anuală, după statisticele oficiale, a fost de 480 kilograme la hectar. Aceasta reprezintă 3,43 hectolitri la pogon.

Presupunând că paguba datorită insectelor reprezintă numai jumătate din producţia ce s'ar fi putut obţine, ceea ce este mult sub realitate, plugarii, care au cultivat rapiţă, au pierdut în 10 ani 30.000 vagoane de rapiţă, reprezentând la preţul zilei peste două miliarde lei.

Judecând după suprafeţele cultivate cu rapiţă înainte de expropiere, la o epocă la care cultura rapiţei se făcea pe suprafeţe întinse, dar tot la întâmplare şi numai în mirişti, ar fi cu putinţă astăzi ca să se facă cultura rapiţei pe cel puţin 300.000 hectare. O recoltă medie de o chilă la pogon ar reprezenta o producţie anuală de 30.000 vagoane, preţuind două miliarde şi un sfert. De fapt, o recoltă medie de rapiţă, cultivată cumsecade şi ferită de paraziţi, reprezintă negreşit zece hectolitri la pogon, adică, la 300.000 hectare, o valoare de trei miliarde şi jumătate.

Această suprafaţă minimă n'ar reprezenta nici o zecime din suprafaţa supusă astăzi regimului vitreg de asolament grâu-porumb-grâu.

Infirmeria grajdului comunal

Nu am întâlnit încă în ţară un grajd comunal care să aibă şi o infirmerie, pe când la vecinii de peste Dunăre, la Bulgari, nu există nici un grajd comunal care să nu fie înzestrat şi cu o infirmerie.

Este necesar ca la fiecare grajd comunal, ce se va construi în viitor, să se întocmească un plan în care să se prevadă şi o încăpere pentru infirmerie. Această infirmerie trebuie să aibă o intrare dosnică, adică cu totul separată de intrarea obişnuită şi să nu aibă absolut nici o legătură cu restul grajdului. Încăperea destinată infirmeriei va avea iesle, la fel ca şi pentru celelalte vite, putând adăposti cel puţin 2 vite mari, adică, încăprea să aibă 3 m. lăţime pe 3.50 m. lungime.

Aci, la această infirmerie, trebuie adus orice reproducător nou cumpărat şi lăsat în observaţie timp de 4—5 zile, şi numai după ce ne-am dat seama că este cu totul sănătos, îl vom băga în grajd. Deasemenea, de câte ori se va dovedi că un reproducător dă semne de boală, îl vom scoate numai decât din grajd, adăpostindu-l în infirmerie până la completa vindecare. Este dela sine înţeles, că de câte ori se va îmbolnăvi o vită a grajdului comunal, vom avea grije de a înştiinţa pe medicul veterinar, care, va arăta tratamentul şi doctoriile.

Rog pe această cale, pe toţi inginerii agronomi şi pe colegii ior medici veterinari, ca atunci când se hotărăşte construirea unui grajd comunal să cearâ, ca planul şi devizul să fie astfel alcătuite, încât să prevadă şi o încăpere pentru infirmerie.

A. Tălăşescu

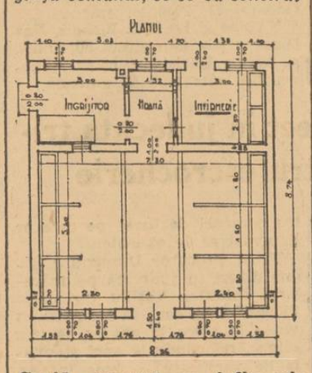

Grajd comunal cu infirmerie

Ingrijirea altoilor în ochiu

Iscusinţa persoanei care altoeşte, calitatea instrumentelor şi a materialelor întrebuinţat la altoit, starea timpului, vegetaţia puieţilor calitatea altoilor, precum şi gradul de rudenie între altoi şi portaltoi. influenţează în bine, sau în rău prinderea şi creşterea mai departe a ochilor nobili.

Nu mai puţin importante însă, sunt îngrijirile ulterioare. Imediat după altoire se prăşeşte, spre a afâna pământul bătătorit cu ocazia altoirei. De obiceiu puieţii oculaţi rămân liberi. Trandafirii pitici fac excepţie, dela această regulă, căci se muşuroiesc imediat ce s'au altoit, înălţând muşuroiul cu 4—6 cm. peste punctul de altoire. Rezultatul încercărilor făcute ne arată că muşuroriea făcută imediat după altoire poate fi recomandată şi la puieţii de liliac altoiţi în ochiu.

Controlul legăturilor. Puieţii tineri, în deosebi la speciile sâmburoase, cresc repede în grosime şi legăturile devin strâmte, tulpinile sunt strangulate chiar în dreptul ochiului nobil şi rupte de vânt. In asemenea cazuri altoiul este pierdut. Din aceste motive, legăturile vor fi supraveghiate de aproape; cele slabe se strâng, iar cele cari strangulează tulpina se slăbesc sau se desfac înlocuindu-le.

După 21—25 zile dela altoire, legăturile nu mai sunt necesare şi se pot suprima, fără a le mai înlocui.

Puieţii sălbateci strangulaţi adânc de rafie, după ce li se desface legătura, se taie scurtând ramurile coroanei şi chiar din tulpină, până la 15—20 cm. deasupra punctului oculat. Această operaţie le micşorează suprafaţa expusă vântului şi-i fereşte de a fi rupţi.

Controlul prinderei. — La două săptămâni se controlează prinderea ochilor şi se realtoesc lipsurile. Sunt consideraţi prinşi, ochii al căror peţiol este căzut sau care atingându-l uşor cu degetul cade în momentul controlului. Locul unde a fost prins peţiolul trebue să fie verde, coaja care însoţeşte ochiul să fie netedă şi de culoarea speciei respective, iar sub epidermă, verde. Ultima constatare se face ridicând uşor epiderma la capătul coajei, cu vârful briceagului de altoit.

Când peţiolul este uscat şi nu cade, chiar dacă este atins cu degetul, iar coaja ochiului este de culoare brună şi sbârcită, altoiul nu este prins şi trebue înlocuit.

La trandafirii pitici se desface muşuroiul în momentul controlului şi după realizarea eventualelor lipsuri muşuroiul se reface din nou.

Apărarea ochilor nobili contra gerului. Toamna, înainte de a îngheţa pământul, spre a-i feri de ger, se măresc muşuroaiele trandafirilor pitici şi se îngroapă trandafirii cu tulpină altoiţi în ochiu. In iernele grele, liliacul şi piersicul, deasemenea sufăr din cauza gerului. La aceste două specii, se înveleşte punctul de altoire cu hârtie de ambalat sau de jurnal. Hârtia se taie în fâşii de 8—10 cm. lăţime; se pune în trei şi se leagă cu rafie deasupra şi sub punctul de altoire, înlăturând-o primăvara de timpuriu, înainte de a începe vegetaţia. Invelirea cu hârtie poate fi în anumite condiţiuni înlocuită prin muşuroirea puieţilor. In acest caz însă, trebue să fie un teren mai uşor; în regiunile cu terenuri grele, apa care stagnează iarna pe timp de moină, dăunează ochilor nobili, producând putrezirea lor.

Tăierea la cep. Cu începere din Decembrie şi până la 1 Martie, cel mai târziu, se taie toţi puieţii sălbateci altoiţi în ochiu, lăsând numai o porţiune din tulpină de 10-15 cm. deasupra punctului de altoire, care poartă numirea de cep. Această lucrare se face cu cosorul; puieţii mai groşi se taie cu foarfeca sau cu fierăstrăul. Toate ramurile laterale crescute din cep sunt tăiate din carne.

Tăierea la cep trebuie să se facă în cursul iernii, când vegetaţia stagnează complect. Primăvara când vegetaţia a început deja, la puieţii netăiaţi la cep încă, seva se urcă în părţile superioare, cari vor fi suprimate. Ochiul nobil situat la suprafaţa pământului, din cauza lipsei de sevă suficientă, stagnează în vegetaţie. de multe ori rămâne în stare latentă, sau chiar dacă creşte cu întârziere, produce un lăstar slab, care va forma o tulpină şi un pom pipernicit.

Odată cu tăierea la cep, se va suprima şi legăturile, cari eventual n'au fost încă înlăturate.

PROF. I DIMOFTE
(Va urma)

Pentru porcii de carne

Pentru porcii de carne, hrana cea mai potrivită, dintre grăunţe, este orzul. Li se poate da, mai ales celor puşi la îngrăşat, porumb, însă nu mai mult decât orz. Dacă se poate, se dă uruială de mazăre sau alte păstăioase, cam a 12-a parte din porţia zilnică, sau lapte smântânit. La sfârşitul îngrăşării trebuie redusă porţia de porumb şi înlocuită cu orz. ca să ne dea o slănină mai vârtoasă.

Din Biblioteca agricolă a ziarului „Universul" a apărut nr. 81-82 Creşterea Albinelor de Const. L. Hristea.

Sub tipar se găsesc: nr. 83, Boalele oilor **de Dr. Cârlănescu; nr. 84-85,** Vânatul cu pene din România **de Dr. R. Călinescu.**

Ingrăşăminte

(Urmare)

Dintre îngrăşămintele chimice fosfatice (cu acid fosforic) avem:

Superfosfatul „Mărăşeşti" şi „Phonix", cu 16 şi 18 la sută acid fosforic. Solubilitate foarte mare, indicat pentru regiunea de stepă (cernoziomuri). Deşi cu mai puţină eficacitate dă rezultate bune şi pe celelalte soluri cu condiţia însă ca terenurile să fi fost îmbunătăţite anterior cu gunoi de vite, să aibă un asolament, în care culturile de leguminoase să-şi aibă locul lor determinat.

E un îngrăşământ chimic acid, deci activează şi stimulează terenurile, în special cele de stepă negre, care de fapt sunt alcaline.

Se dă obişnuit 200-250 kgr. la Ha. In regiunile nisipoase aride, (Dobrogea de mijloc şi sud